

Eggið

eftir Andy Weir

Þýðing: Rúnar Óli Bjarnason

Þú varst á leiðinni heim þegar þú lést.

Það var bísllys. Ekkert sérstaklega merkilegt, en banaslys samt sem áður. Þú skildir eftir þig konu og tvö börn. Þetta var sársaukalaus dauði. Áhöfn sjúkrabílsins reyndi sitt besta að bjarga þér, en allt kom fyrir ekki. Líkami þinn var svo gjörsamlega mölvaður að það var þér fyrir bestu, trúðu mér.

Og það var þá sem þú hittir mig.

„Hvað... hvað gerðist?“ spurðir þú. „Hvar er ég?“

„Þú dóst,“ sagði ég, blátt áfram. Engin ástæða að tala undir rós.

„Það var... vörubíll og hann rann til...“

„Jább. En ekki láta þér líða illa yfir því. Það deyja allir,“ sagði ég.

Þú leist í kringum þig. Það var ekkert í kring. Bara þú og ég. „Hvaða staður er þetta?“ spurðir þú. „Er þetta lífið eftir dauðann?“

„Meira og minna,“ sagði ég.

„Ertu Guð?“ spurðir þú.

„Jább,“ svaraði ég. „Ég er Guð.“

„Börnin mín... konan mín,“ sagðir þú.

„Hvað með þau?“

„Verður í lagi með þau?“

„Þetta líst mér á,“ sagði ég. „Þú varst að enda við að deyja og aðaluhugsunarefni þitt er fjölskylda þín. Þetta kann ég að meta.“

Þú horfðir á mig með undrun. Ég kom þér ekki fyrir sjónir sem Guð. Ég leit bara út eins og einhver maður. Eða ef til vill kona. Einhver óljós yfirvaldsímynd, kannski. Meira eins og grunnskólakennari en hið almáttuga.

„Hafðu engar áhyggjur,“ sagði ég. „Það verður í lagi með þau. Börnin þín koma til með að muna eftir þér sem fullkomnum í alla staði. Þau höfðu ekki nægan tíma til að ala með sér óbeit á þér. Konan þín mun gráta á yfirbörðinu, en mun í leynd finna fyrir létti. Í fullri sanngirni var hjónabandið að detta í sundur. Ef það er einhver huggun, þá mun hún hafa samviskubit yfir því að finna til léttis.“

„Ó,“ sagðir þú. „Og hvað gerist nú? Fer ég til himnaríkis eða helvítis eða eitthvað?“

„Hvorugt,“ sagði ég. „Þú verður endurfæddur.“

„Já,“ sagðir þú. „Þannig að Hindúarnir höfðu rétt fyrir sér.“

„Öll trúarbrögð hafa rétt fyrir sér á sinn veg,“ sagði ég. „Gakktu með mér.“

Þú fylgdir með og við gengum saman um tómið. „Hvert erum við að fara?“

„Ekkert sérstakt,“ sagði ég. „Það er bara gott að labba meðan við tölum.“
„Svo að hver er tilgangurinn þá?“ spurðir þú. „Þegar ég endurfæðist verð ég bara óskrifað blað, er það ekki? Smábarn. Þannig að allar mínar upplifanir og allt sem ég gerði í þessu lífi mun ekki skipta neinu máli.“

„Alls ekki rétt!“ sagði ég. „Þú hefur innra með þér alla þína þekkingu og reynslu úr öllum þínum fyrri lífum. Þú bara manst ekki eftir þeim í augnablikinu.“

Ég hætti göngunni og tók um axlir þínar. „Sál þín er stórkostlegri, fallettri, og gífurlegri en þú getur mögulega ímyndað þér. Mannshugurinn getur einungis haldið utanum smá brot af því sem þú ert. Þetta er eins og að setja fingur í vatnsglas til að vita hvort það er heitt eða kalt. Þú getur sett lítinn hluta af þér í ílátið, og þegar þú tekur hann aftur úr þá hefurðu öðlast alla þá reynslu sem hann hafði.“

„Þú hefur verið í manneskju síðustu 48 árin, þannig að þú hefur ekki teygst úr þér ennþá né fundið til nema örlítils hluta af gríðarlegri vitund þinni. Ef við myndum hanga hér nógu lengi þá myndirðu byrja að muna eftir öllu. En það er engin ástæða til að gera það milli lífa.“

„Hversu oft hefur þú endurfæðst þá?“

„Ó, helling. Heilmikið alveg. Og inn í mörg mismunandi líf.“ sagði ég. „Í þetta skipti muntu verða kínversk sveitastelpa árið 540.“

„Bíddu, ha?“ stamaðir þú. „Ertu að senda mig aftur í tímann?“

„Ja, ætli það ekki, tæknilega séð. Tíminn, eins og þú þekkir hann, er aðeins til í þínum alheimi. Hlutirnir eru öðruvísi í minni sveit.“

„Í þinni sveit?“ sagðir þú.

„Já,“ útskýrði ég, „ég er einhversstaðar frá. Einhversstaðar annarsstaðar. Og það eru aðrir eins og ég. Ég veit að þú munt vilja vita hvernig hlutirnir eru þar, en í fullri hreinskilni myndirðu ekki skilja það.“

„Ó,“ sagðir þú, örlítið vonsvikinn. „En bíddu. Ef ég get endurfæðst á mismunandi stöðum í tíma, þá hlýt ég að hafa hitt sjálfan mig einhverntíma.“

„Já,“ sagði ég. „Það er algengt. Og með hvort líf aðeins meðvitað um eigin ævi þá veistu ekki einu sinni af því þegar það gerist.“

„Hver er þá tilgangurinn með þessu öllu?“

„Í alvöru?“ spurði ég. „Í alvöru talað? Ertu að spyrja mig um tilgang lífsins? Er það ekki svolítil klisja?“

„Ja þetta er sanngjörn spurning,“ þrjóskaðist þú við.

Ég horfði í augun á þér. „Tilgangur lífsins, ástæðan fyrir því að ég skapaði alheiminn, er fyrir þig að þroskast.“

„Meinarðu mannkynið? Viltu að við þroskumst?“

„Nei, bara þú. Ég bjó til allan alheiminn handa þér. Með hverju nýju lífi vex þú og þroskast og verður stærri og greindari.“

„Bara ég? Hvað með alla hina?“

„Það eru engir hinir,“ sagði ég. „Í þessum alheimi er bara þú og ég.“

Þú starðir sviplaust á mig. „En allt fólkið á jörðinni...“

„Allt þú. Mismunandi holdganir af þér.“

„Bíddu. Er ég *allir*?!“

„Nú ertu að fatta,“ sagði ég, og sló á bakið á þér.

„Ég er hver einasta manneskja sem hefur nokkru sinni lifað?“
 „Eða sem mun nokkurn tíma lifa, já.“
 „Ég er Abraham Lincoln?“
 „Og þú ert John Wilkes Booth líka,“ bætti ég við.
 „Ég er Hitler?“ sagðir þú, agndofa.
 „Og þú ert þær milljónir manna sem hann drap.“
 „Ég er Jesú?“
 „Og þú ert allir sem fylgdu honum.“
 Þú varðst hljóður.
 „Í hvert skipti sem þú fórnaðir einhverjum,“ sagði ég, „varstu að fórna sjálfum þér. Hvert góðverk sem þú hefur gert, hefurðu gert sjálfum þér. Hver einasta hamingju- eða sorgarstund sem nokkur maður hefur nokkurn tíma upplifað var, eða mun verða, upplifuð af þér.“
 Þú hugsaðir lengi.
 „Hvers vegna?“ spurðirðu mig. „Til hvers að gera þetta allt?“
 „Af því að einn daginn verður þú eins og ég. Af því að það er það sem þú ert. Þú ert einn af mínu kyni. Þú ert barnið mitt.“
 „Vó,“ sagðir þú, tortryggislegur. „Meinarðu að ég sé guð?“
 „Nei. Ekki enn. Þú ert fóstur. Þú ert enn að vaxa. Þegar þú hefur lifað öll mannlíf gegnum alla tíð þá muntu hafa vaxið nóg til að fæðast.“
 „Þannig að allur alheimurinn,“ sagðir þú, „hann er bara...“
 „Egg.“ svaraði ég. „Nú er kominn tími fyrir þig að halda áfram í næsta líf.“
 Og ég sendi þig þína leið.